

Cytaty z książki Rubena Sotero „Podstawy tanga argentyńskiego”

Tango odkrywa się krok po kroku – to nie my, lecz ono nas wybiera. Czasami, przez chwilę trwającą nie dłużej niż mgnienie oka, pozwala nam dostrzec, czym jest naprawdę, ale później znów znika za zasłoną tajemnicy.

Podczas tanga dzieją się w duszy człowieka rzeczy zgoła niepojęte.

Tango nie jest dla słabych duchem. Osiągnięcie jedności umysłu i ciała to zadanie niełatwe – taniec uczy cierpliwości i umiejętności akceptacji zarówno samego siebie jak i innych takimi, jakimi wszyscy jesteśmy naprawdę.

Tango tanecznym krokiem omija to, co składa się na pojęcie poprawności, ucząc nas przede wszystkim improwizacji. Jest zagadkowe, bo tak jak w życiu żaden z partnerów nie wie, co się za chwilę wydarzy.

Rozpoczynanie nauki tańca od prostych elementów ma tę przewagę, że już na samym początku nie pozbywamy się naturalnej umiejętności tanecznej nawigacji.

W miarę jak partnerzy zaczynają być coraz bardziej wyczuleni na wzajemne sygnały w prowadzeniu, muzyka staje się kontekstem prywatnej, intymnej rozmowy.

Tango może być szybkie i wolne, proste i skomplikowane, zmysłowe, dramatyczne, pełne radości i tragizmu.

W tangu nic nie dzieje się przypadkiem. Czas, który poświęca się tangu, zawsze procentuje, choć nie zawsze od razu widać efekty.

W tangu z dziewczyną – nieważne kim ona jest – mężczyźni przesuwają się przed oczyma wyobraźni fragmenty własnego życia, przypominają mu się chwile pełne goryczy, a on, ona i pozostali tańczący dopełniają wszechświat jego uczuć.

W tangu nie ma pomyłek. Jeśli zrobi się krok, którego wcale nie chciało się wykonać, nie trzeba się tym przejmować i należy tańczyć dalej.

Trzy pierwsze kroki – La Salida

Tango zaczyna się od kombinacji kroków zwanej Salida. Tancerz wykonuje jeden krok prawą stopą w tył, po czym dołącza do niej lewą, nie opierając się jednak na niej całym ciężarem ciała. Następnie robi krok lewą stopą w bok, zbliża do niej prawą i wykonuje krok do przodu. Wolną stopę dołącza do tej, na której oparł ciężar ciała, kończąc rysowanie na parkiecie wyobrażonej litery L

Pierwszy krok, który się stawia, przesuując prawą stopę w tył, często bywa pomijany ze względu na powodującą trudności ciasnotę na parkiecie.

W drugim kroku mężczyzna wychodzi w lewo poza linię tańca, stawiając lewą stopę na zewnątrz, ale trzymając się blisko partnerki. Jest to przygotowanie do trzeciego kroku, który trzeba postawić z istic tygrysią gracją, w ostatnim momencie lekko przyspieszając.

Trzeci krok w tangu jest wstępem do figur. Tylko od inteligencji mężczyzny zależy, co się teraz stanie – czy pójdzie on prosto przed siebie, czy też poprowadzi partnerkę do ułożenia stóp zwanego **cruzado**, gdzie jedna stopa krzyżuje się z drugą. Wychodząc z cruzado można zatańczyć właściwie wszystko.

Gancho – hak

Tancerz lub tancerka, zginając nogę w kolanie, błyskawicznym ruchem zahacza o udo partnera i natychmiast ją wycofuje. Gancho to ozdobnik, który można wykonywać od wewnętrznej lub zewnętrznej strony uda.

La Caminada

Słowo „caminada” pochodzi od „caminar” czyli „chodzić”, bo jest to krok chodzony. Stanowi podstawę wielu figur – **ocho** (ósemka), **giro** (obrót), **cuadrado** (kwadrat). Caminada to najistotniejszy fragment podstawowych ośmiu kroków tanga.

Ocho – ozdobnik, który wykonuje partnerka wewnętrznym brzegiem stopy, rysując na parkiecie kształt wyobrażonej ósemki.

Resolucion – zamknięcie. Zakończenie podstawowego wzorca w tańcu, w którym stopy rysują dwa połączone boki prostokąta. Inaczej mówiąc: szósty, siódmy i ósmy z ośmiu kroków tanga.

Barrida – zagarnięcie. Stopa tancerza zagarnia w ruchu stopę partnerki i prowadzi ją nad podłogą bez utraty kontaktu. Barridę można wykonywać od zewnętrznej albo wewnętrznej krawędzi stopy. Jest to element tańca zawsze do pewnego stopnia zaskakujący.

Golpecitos – rytmiczne, stepujące uderzenia czubkiem buta w połowie rytmu w momencie, gdy stopa jest ustawiona równolegle do podłogi. Jest to jeden z popularniejszych ozdobników tanga.

Corridita – słowo pochodzi od „corre” – „biec”. Krótka sekwencja kroków w biegu.

Cabecco – tradycyjna technika wybierania partnerek i partnerów do tańca z przeciwległego krańca parkietu podczas wieczorów tanecznych w Buenos Aires, polegająca na kontakcie wzrokowym i niezauważalnych dla innych skinieniach głową.

Arrependida – zmiana decyzji; zespół kroków, który pozwala parze tańczących, bez długich wstępów, wycofać się z kolizji lub z zatłoczonego miejsca na parkiecie, wykorzystując jak najmniej przestrzeni.

Tango Nuevo – to styl mocno podkreślający strukturę tańca, w którym jest stosowane – nigdzie wcześniej nie spotykane nowe podejście do kombinacji kroków i figur.

Compadre – odpowiedzialny, odważny, honorowy mężczyzna, który dba o dobre maniery, elegancki strój i zawsze jest macho.

Dibujo – ozdobnik, który wykonuje się rysując za sobą czubkiem buta większe lub mniejsze koła przed ruszeniem do tańca. Dawniej nie zawsze tańczono na gładkim parkiecie. Tancerze sprawdzali w ten sposób gdzie są nierówności terenu i kępki trawy.

Styl milonguero – to przede wszystkim bliskie, ciasne objęcie, którego nie zmienia się przez cały taniec.

Cytat z książki Jorge Luis Borges „Historia del tango”

Tango jest bezpośrednim wyrazem czegoś, co poeci często próbowali opowiedzieć słowami – przekonania, że można krok po kroku celebrować walkę.